

FIATAL SZEGEDI KÖLTŐK

Esti szonett

Közeleg az éj. Elfekszem most hanyatt.
Csukott szemekkel s Reád gondolok.
Bennem zenélnek elkopott sorok
S e naptól csupán egy-két lom maradt.

És holnap? Reggel furcsa ébredés.
A déli zajban kábító csömör.
Bús délutáni láz. Verses gyönyör.
És este? Lázás álom. Halk, mesés.

És fájni fog, hogy ismét nélküled
Suhant el egy-két fájó álmodás.
És nem hozott szemedből mély tüzet,

bár áhítom. S a várás oly csodás.
Már este van. Lehull a fénybrokát.
S kihörpintem a vágyak hús borát.

Faragó Jenő

Vörös István halálára

Pista, a fájó hír belémcsapott
és jajgatott, meghalt huszonhat éved;
hamar becsuktad földi ablakod,
hogy szárnyat adj a hívó messzeségnek.

Műved egész, utolsó alakod
halálod perce adta át a mélynek.
Bronz arcodon már fényesség ragyog,
de lassan úr lesz rajta az enyészet.

Pista, hát nem szövünk már többé tervet
és nem hallgatjuk együtt majd a versek
legszebbjeit? Arcod már nem vidám.

S utolsó versed, mely halálba dermedt,
száz, égi, tiszta, angyalarcú gyermek
fújja utadra zengő trombitán...

1947 március 31.

Takács István

Ujhold

Most úsznak az alkonyi órák
és pattog a rózsparázs,
a vízben kinyílnak a rózsák,
s a Hold ezüst fény-utat ás.
Fűz árnya ring parti sötétén,
altatja a hablocsogás,
az alkony fut távoli réten
és hallik harangzokogás...

És fürdik a Hold is a vízben,
szép kedvesem fogjuk el ott.
Ringatja magát ezüst színben
és csókolják lenge habok.
Szép kedvesem ússz oda bátran,
locsolj vizet rá nevetőn
és villan a hó-teste lágyan
és ránevet juj! remegőn.

S megfogja a színezüst holdat
és hozza kacagva felém,
a vízből a csillogó holdat
jaj! hozza a part közepém.
S ott áttetsző homokba ássa
és ruháját ráveti, ó!
s így földereng szűzi vonása,
mely villanó és vakító.

Lágy, hűs moha várt ránk a parton,
a víz susogott minékünk.
Pihegtünk, mint rőt, vörös alkony,
a víz csobogott minékünk
halk, szép szerenádót; a fákon
bús sóhajunk ott remegett,
majd ránktelepült puha álom
és csókolta hab-kezedet.

S táncolt a hajadban sok sellő,
keresték, a hold hova ment?
Kereste a hűs, éji szellő
s nem lelte meg jaj! odafent.
Hát azt hitték, hogy te magad vagy
a hold, vagy a kis holdleány,
és azt hitték, hogy te most rab vagy
egy kisfiú lány ajakán...

Elcsaltak mellőlem nevetve
s Te elmentél: új, piaci hold.

*Kiáztam én meg keseregve
és láttam, hogy mily kicsi volt
a régi, amit a homokba
rejtettünk el: Te, na meg én!
Én itt vagyok, s Te csavarogva
ott jársz már a víz közepén.*

*Most úsznak az éjjeli órák,
most pattog a rőzseparázs.
Hajadban kinyílnak a rózsák,
a hold ezüst fény-utat ás.
Fűz árnya ring parti sötétben
altatja a hablocsogás.
Az éj fut a távoli réten
és fut vele lány zokogás...*

Szeged, 1947 március 6.

Takács István

Szegedi panoptikum

*Mintha Pömpei lávaburka
földhöz szögezte volna lábuk,
oly némák s merevek e furcsa,
üveges szemű viaszbabuk.*

*Az asztalnál a gazda. Halvány,
nagy homlokán a gond-örökség
és a búboskemence alján
fiú ringatja el kisöccsét.*

*Kezében olvasó s virágok:
az asszony épp templomba készül —
Jaj, mit vétettek, hogy ily átok
jutott ki nékik büntetésül?...*

*Az idő kint rohan, de itt benn
az 5 órák sosem ütnek —
egy vád meredt meg szemeikben:
örök rabjai végzetüknek.*

*Ölelni sose pezsg a vérük
és nem tudják, hogy mik a tettek,
virrasztanak, mint rég nem élők,
akik meghalni elfeledtek.*

Kövesdi László